

Thăm Đồng Đội...

NGƯỜI THƯƠNG BINH

MX Đông Triều Nguyễn Bá Dương

Sau 40 năm kể từ ngày TĐ2 cùng Lữ Đoàn 369/TQLC “lên tàu” tại căn cứ Non Nước, chúng tôi người lính ĐĐ4/TĐ2TQLC bị kẹt lại Đà Nẵng, rồi mỗi người một ngã trên khắp mọi miền đất nước. Nhưng rồi tôi cũng tìm cách liên lạc được với anh em gia đình ĐĐ4/Trâu Điền tại Việt Nam qua mục nhắn tin của đặc san Sóng Thần TQLC và cũng từ đây tôi liên lạc được với Niên Trưởng Lê Quang Liễn, người ĐĐT/ĐĐ4/TĐ2 trong gian đoạn Sư Đoàn TQLC được vinh dự nhận nhiệm vụ quan trọng nhưng cũng lắm gian nguy làm nỗ lực chính để tái chiếm Cổ Thành Quảng Trị. Chính trong giai đoạn này, nơi này, rất nhiều đồng đội của tôi đã nằm xuống vĩnh viễn hoặc hy sinh một phần thể, trở thành tàn phế suốt đời. Theo lời ĐĐT Lê Quan Liễn, hhi vào vùng hành quân ĐĐ4/TĐ2/TQLC với 175 tay súng, khi hoàn thành nhiệm vụ, ra khỏi vùng hành quân chỉ còn hơn 30 tay súng được nguyên vẹn! (hình Nguyễn Bá Dương và Nguyễn Thới Bộ)

Qua anh em ĐĐ4 tôi liên lạc được với NT Liễn đúng vào ngày

19/6/2013, ngày Quân Lực VNCH, một sự trùng hợp kỳ lạ và thật đầy ý nghĩa đối với những người lính chúng tôi, một cảm giác khó tả khi nghe lại giọng nói của anh từ bên kia bờ đại dương gọi về.

Tôi thật sự xúc động, đã gần 40 năm rồi còn gì, kể từ ngày hai anh em gặp và biết nhau tại BCH/LĐ258 lúc tôi về học khóa trung đội trưởng đa năng tại đây và anh về giảng cho chúng tôi những kinh nghiệm chiến trường (lúc này anh đã là TĐP/TĐ7).

Rồi qua anh, tôi biết được anh đang cru

mang một TPB/TĐ2/TQLC và cũng là người lính Đại Đội 4 của anh trong trận chiến tái chiếm Cổ Thành đã bị loại khỏi vòng chiến bởi mảnh đạn pháo 130 ly trong lúc cùng đồng đội tham gia xung phong vào mục tiêu là dinh Tỉnh Trưởng và tòa hành chánh tỉnh Quảng Trị. Người TPB đó là Nguyễn Thới Bộ. Sau khi bị thương, anh Bộ đã được Thiếu Tá TĐT Trần Văn Hợp (Hà Nội) cho tải thương kịp thời trên chiếc thiết vận xa M 113 khi xe này vào đón TĐT ra họp tại BCH/LĐ, nhờ đó anh được cứu sống nhưng di chứng để lại là anh liệt hoàn toàn 2 chân, anh trở thành phế nhân từ đó.

Sự hy sinh của anh chưa được xã hội đền bù thỏa đáng thì tai họa ập đến, đất nước thay ngôi đổi chủ, xã hội đảo lộn, những người lính miền Nam nổi trôi theo vận nước điêu linh, người vào tù “cải tạo”, kẻ đi vùng kinh tế mới hoặc buôn bán chợ trời để mưu sinh tìm đường vượt biển, số anh em may mắn hơn đã vượt thoát thì bơ vơ nơi xứ người với 2 bàn tay trắng. Riêng anh em TPB thì hoàn cảnh hầu hết thật bi đát, bị vất ra ngoài lề của xã hội mới, các khu nhà ở của TPB đều bị thu hồi, anh em trở thành những kẻ vô gia cư, với thân thể không còn nguyên vẹn thì làm gì để mưu sinh, trong khi số anh em lành lặn còn phải chạy ăn từng ngày, hoàn cảnh thật là thê thảm...

NT Lê Quang Liễn và tôi thường xuyên liên lạc với nhau qua email thỉnh thoảng bằng điện thoại do anh gọi về, anh nhắc tôi thỉnh thoảng nên gọi an ủi, hỏi thăm sức khỏe những anh em thương binh nhất là đối với Bộ, nhưng tôi chưa một lần gặp và biết Bộ nên cũng khó gọi cho nhau. Hôm họp mặt gia đình Trâu Điền 4 vào đầu năm 2014 vừa qua vì đau ốm nên anh không đến dự được. Bộ rời Đại Đội 4 và trở thành phế nhân trong “Mùa Hè Đỏ Lửa” khi Cổ Thành Quảng Trị còn mịt mù bom đạn, tôi về Đại Đội 4 từ đầu năm 1974 khi cuộc

chiến đã lắng dịu khá nhiều, thê nhưng thương vong vẫn tiếp diễn tại miền địa đầu giới tuyến từng ngày từng giờ, vẫn còn có những người lính TQLC tiếp tục nằm xuống hoặc hình hài không còn nguyên vẹn. Về Sư Đoàn TQLC cùng khóa chúng tôi có 10 anh em K26 VBĐL đến ngày tàn cuộc chiến đã có 5 anh em ra đi vĩnh viễn (truy điệu K26 VB) còn SQTB chúng tôi về TĐ2 Trâu Điền được 5 người thì cũng đã có 2 về với lòng đất mẹ.

Vừa qua vào ngày cuối tuần 21/06/2014 tôi có việc phải vào Sài Gòn, nhân tiện tôi sắp xếp công việc để có thể đi thăm đồng đội người TPB Nguyễn Thới Bộ. Tôi gọi phone cho MX Nhi người thương binh cũng Đại Đội 4 chúng tôi, anh cũng đã bị loại khỏi vòng chiến trong trận “Cửa Việt 4 Ngày Đêm Bão Lửa”. Nhi rời đơn vị sau trận đánh đầy “ngậm ngùi”, không phi pháo yểm trợ vì Hiệp Định Paris đã có hiệu lực, cái hiệp định ngưng bắn đầy “oan nghiệt” do toan tính của người bạn đồng minh đã đồng lõa với Trung Cộng bức tử chế độ VNCH một cách không thương tiếc. Hai người bạn chiến đấu cùng đại đội, cùng chung một chiến hào, nay về hậu phương cùng chung một quân y viện cho nên Bộ và Nhi thân thiết với nhau từ đó.

Đúng 13 giờ Nhi đi xe gắn máy đến đón tôi vì chỉ có Nhi là người duy nhất biết được khu vực của anh chị Bộ đang sinh sống, hai anh em chuẩn bị lên đường thì trời đổ mưa như trút, cơn mưa thật dai dẳng, Nhi nhìn tôi ngại ngần ý muốn sáng hôm sau sẽ đi nhưng không nói, tôi hiểu tâm trạng của Nhi vì con đường đến nhà Bộ quá xa mà trời thì mưa không dứt. Tôi quyết định mua áo mưa và đội mưa mà đi, vì tôi vào Sài Gòn thời gian chỉ có 3 ngày, lịch trình công việc đã được xếp kín không thể thay đổi được nữa.

Chúng tôi rời trung tâm thành phố, qua cầu Nhị Thiên Đường rẽ sang quốc lộ 50 mà thẳng

tiến, nhà Bộ thuộc huyện Bình Chánh nhưng giáp ranh với tỉnh Long An. Vừa đi vừa hỏi thăm đường phải mất 2 giờ đồng hồ chúng tôi mới tới được khu vực xã nơi Bộ ở. Anh chị Bộ đi chiếc xe 3 bánh ra đón anh em tôi tại phía bên kia chân cầu Ông Thìn, nhìn vẻ mặt hớn hở vui mừng của anh chị tôi thấy thật cảm động.

Sau một quãng đường dài quanh co hơn 5 km gồm đường làng, đường xóm và đường hẻm thì mới tới được nơi trú ngụ của đôi vợ chồng già TPB Nguyễn Thới Bộ. Ngôi nhà cũng tạm đủ che mưa nắng và sinh hoạt của 2 vợ chồng, ngoài chiếc TV cũ 14 inches và cái tủ thờ cũ kỹ thì chẳng còn gì khác nếu không tính chiếc xe 3 bánh để thay thế đôi chân bất khiển dụng của anh (chiếc xe này do anh Nguyễn Hữu Hào người chỉ huy cũ của anh, Đại Đội Phó ĐĐ4/TĐ2 tặng cho Bộ cách đây vài năm để vợ chồng Bộ làm phương tiện sinh nhai).

Sau một hồi ôn lại những kỷ niệm buồn vui đời lính ngày xưa nơi miền địa đầu giới tuyến, tôi thăm hỏi tìm hiểu cuộc sống của 2 vợ chồng Bộ:

- Hai vợ chồng lấy nhau chưa trọn năm thì “Mùa Hè Đỏ Lửa”, Bộ trở thành phế nhân, vì vết thương quá nặng nên Bộ đã nằm điều trị trong quân y viện khá lâu, đến khi các vết thương trên người và cơ thể tạm hồi phục thì cũng là lúc “đổi đời”! Hai vợ chồng không tài sản, không nghề nghiệp chị Bộ làm thuê, làm mướn nuôi chồng còn Bộ phụ giúp việc nhà thỉnh thoảng nhận hàng thủ công về làm kiếm thêm thu nhập, anh tâm sự:

_ Xét cho cùng thì mình vẫn còn hạnh phúc hơn một số anh em khác vì mình vẫn còn đôi mắt và đôi bàn tay nên vẫn tự kiếm sống được”.

Trong buổi giao thời, cái nghèo, cái đói vây quanh, ăn hôm nay lo ngày mai chẳng ai còn thời giờ thăm viếng nhau, quan tâm đến bạn bè, đồng đội cho nên anh vẫn kiên cường “tự

lực cánh sinh”, không tạo gánh nặng cho cha mẹ, gia đình. Anh mỉm cười:

_ Ngày xưa đối với Binh Chủng TQLC thì “khó khăn nào cũng vượt qua, chiến trường nào cũng thích hợp”, bây giờ thì hoàn cảnh nào cũng thích hợp.

Sau khi “ổn định” xong tình hình chính trị, chính sách kinh tế mới ra đời, hầu hết những người dân lao động sống bằng nghề tự do phải đi xây dựng vùng kinh tế mới, những cựu quân nhân công chức của chế độ miền Nam là đối tượng ưu tiên số 1, gia đình cha mẹ anh chị Bộ cũng thuộc diện ưu tiên, thế là căn nhà phải bán đi để có một ít vốn liếng lo cho cuộc sống mới.

Anh chị Bộ không đủ sức để lao động nên không theo gia đình, nhờ bạn bè che cho túp lều khoảng hơn 15 m2 bên bờ sông thuộc quận 8. Căn lều bắt đầu xiêu vẹo sau mấy mươi năm không được sửa chữa, bảo trì, nhưng rồi kế hoạch chỉnh trang mở rộng thành phố, cái lều tổ ấm của anh chị nằm trong khu vực giải tỏa, ban đền bù giải tỏa hỗ trợ cho một số tiền, nhưng với số tiền mấy mươi triệu ít ỏi tìm đâu ra một mảnh đất tại quận 8 mà mua, anh chị đành phải định cư tại xã cuối cùng của huyện Bình Chánh này vậy, tuy có xa thành phố nhưng vẫn có được nơi trú ngụ ổn định.

Riêng đối với chị Bộ, người vợ lính TQLC, tôi vô cùng cảm phục. Kể từ ngày anh trở thành phế binh đã hơn 40 năm chị vẫn một lòng sắc son chung thủy nuôi nấng, ấm lòng, chăm sóc cho chồng, hầu hết mọi sinh hoạt thường ngày của anh đều phải có bàn tay của chị, nhất là những lúc trái gió trở trời các vết thương cũ tái phát hành hạ thân xác anh. Anh chị không có con để nhờ đỡ lúc tuổi già, anh lo âu tâm sự:

_ Không biết mai kia nếu bà mãn phần trước thì tôi phải làm sao với tuổi già sức yếu và thân thể không lành lặn.

Sao tạo hóa lại bất công với vợ chồng anh

đên thê, năm 2012 một tai nạn giao thông ập đến làm anh bị gãy xương đùi, anh phải vào nhập viện tháo khớp cái chân teo tóp tới háng, nghèo khổ không đủ ăn đủ mặc, tiền đâu mà lo thuốc thang bệnh viện, may nhờ có một số nhà hảo tâm từ thiện và một số anh em đồng đội từ nước ngoài trợ giúp nên đã vượt qua cơn hiểm nghèo.

Rồi mới đây đầu năm 2014 anh lại nhập viện vì mảnh đạn pháo cũ sau 40 năm nó lại chui ra từ cái đùi teo tóp còn lại, vết thương nhiễm trùng, bệnh viện phải lọc bỏ phần thịt đùi bị hoại tử, do vậy sức khỏe anh càng suy sụp hơn, anh mới 61 tuổi, kém tôi hai tuổi nhưng trông chừng như ông lão 70.

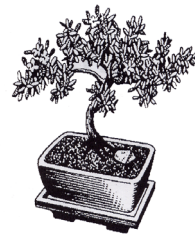
Bây giờ chị Bộ tuổi già sức yếu không làm thuê được nữa, sau mấy mươi năm lao động quần quật từ sớm đến tối, ngoài chợ ai thuê gì làm nấy, từ việc đẩy xe rác hàng cho đến việc rửa chén bát ở quán ăn, hoặc dọn dẹp nhà cửa, chị chẳng từ chối việc nào, chỉ mong được đủ cơm ăn áo mặc cho hai vợ chồng. Làm việc cật lực nhưng chẳng bao giờ dư giả được, bởi khi trái gió trở trời anh lại đau ốm thuốc thang, lại thiếu trước hụt sau.

Vài năm trở lại đây, hằng ngày anh lái chiếc xe 3 bánh chở chị đi dọc theo quốc lộ 50 vào các quán ăn hoặc quán cà phê để bán vé số, cuộc sống đắp đổi qua ngày, nhưng khi ốm đau bệnh tật phải nghỉ bán vài ngày thì lại phải vay mượn. Cái nghèo, cái khổ, bệnh tật cứ đeo đẳng theo vợ chồng anh mãi suốt hơn 40 năm, gần cuối cuộc đời mà số phận nghiệt ngã chẳng buông tha, nhìn vợ chồng anh mà tôi thấy lòng mình se thắt lại./

MX Đông Triều Nguyễn Bá Dương

Tâm Tình

Cô Phụ

Đêm buồn cô quạnh lòng son
Như người chinh phụ ôm con phai hường
Ngày chàng trút áo quan trường
Xa rời quê mẹ cuối đường xa vắng
Tương lai mờ ảo biệt tăm
Tóc buông lệch mái gối nằm bơ vơ
Buồn dâng ánh mắt trẻ thơ
Trần ai rừng lệ giấc mơ héo tàn
Biệt ly vò võ tin chàng
Cách chia hai ngã địa đàng gãy đôi
Đêm dài hàng lệ mặn môi
Vòng tay gói chiếc đơn côi trắng rằm
Tàn y còn đó âm thầm
Bóng câu khuất nẻo hương trầm xa đưa
Chàng về trong giấc mơ xưa
Tuổi xuân sầu héo nắng trưa phai màu
Còn đâu nồng thắm dạt dào
Ru con nhịp võng nghẹn ngào tâm tư.

ĐT Minh Giang